

ikke var stillet forslag herom, skyldtes det, at de krav til byggeriet, der på dette område hidtil var stillet, muligvis efter en foretagen undersøgelse ville kunne lempes.

Efter den gældende lov kan *det social-filantropiske byggeri* opnå et statstilskud på 15 pct. af byggeomkostningerne, når kommunen yder det samme tilskud og foretagendet selv rente- og afdragsfrit tilskyder et beløb svarende til $\frac{1}{3}$ af kommunens tilskud. Denne bestemmelse har efter forslagsstillernes opfattelse stillet for store krav til kommunerne, og de foreslog derfor, at *staten skulle kunne yde et tilskud på 25 pct.*, når kommunen og foretagendet tilsammen rente- og afdragsfrit tilskød et beløb svarende til $\frac{2}{5}$ af statens tilskud.

Lovforslaget indeholdt tillige en bestemmelse om, at kommunernes andel i udgifterne til nedsættelse af boligafgift eller leje i henhold til byggestøttelovens kapitel V skulle begrænses til et nærmere bestemt beløb pr. indbygger, hvilket beløb ikke var fastsat i lovforslaget.

Baggrunden for lovforslagets fremsættelse var, efter hvad *Ingvard Dahl* (S) som ordfører for forslagsstillerne anførte ved fremsættelsen, at man med den støtte, som for tiden ydes til boligbyggeriet, ikke kunne regne med at få sikret opførelsen af de mindst 20 000 nye lejligheder årlig, som krævedes, om bolig-nøden skulle kunne overvindes indenfor et rimeligt tidsrum. Den husleje, som der måtte kalkuleres med i det sociale byggeri, var i perioden januar 1950—november 1951 steget med 45 pct., hvilket betød, at huslejen for en nybygget almindelig $2\frac{1}{2}$ værel-sers lejlighed i provinsen måtte sættes til 1940 kr. — et beløb, der medførte tilbageholdenhed overfor nybyggeri.

Indenrigs- og boligministeren havde da også stillet forslag om forøget støtte til byggeriet, men kun for det private byggeris vedkommende, hvilket ordføreren anså for en fejl. „Yderligere lempelser alene for det private byggeri kan“, udtalte han, „ikke begrundes med, at det sociale byggeri efter de gældende bestemmelser modtager større støtte fra staten end det private byggeri. En beregning foretaget af boligministeriet bekræfter, at det modsatte snarere er tilfældet.“

Gennemførelse af det af ministeren den 11. marts 1952 forelagte lovforslag vil betyde, at tilskuddet til de private bygherrer forøges til 18 pct. af anskaffelsessummen, uden at der samtidig sker en forhøjelse af de 15 pct., der ydes til socialt boligbyggeri, og såfremt der yderligere gives personer eller selskaber, der opfører beboelsesejendomme, adgang til skattefri afskrivninger, vil